

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Το αίμα της Παναγίας έγινε αίμα Θεού!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Η Κοίμησις της Θεοτόκου, (τοιχογραφία).

Αγίου Νικολάου Καβάσιλα: Λόγος Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=506728>

7. Γιατί έπρεπε το καινούργιο θύμα, που προσφέρθηκε για μας, οι οποίοι είχαμε ανάγκη από πολλούς εξαγνισμούς, να είναι άμωμο και άγιο. Εάν βέβαια το θυσιαστήριο, το οποίο ήταν σχεδίασμα και εικόνα των χαρίτων της Παρθένου, έπρεπε να είναι το πιο άγιο από όλα τα άγια πράγματα, τι γνώμη θα έπρεπε να διατυπώσουμε για την ίδια την αλήθεια;

Γιατί το θυσιαστήριο δεν υστερούσε από την Παρθένο μόνο όσο υπολείπεται από την αλήθεια η σκιά και το αποτύπωμα της αλήθειας, αλλά υπάρχει ανάμεσα τους πολύ μεγαλύτερη, άπειρη απόσταση. Γιατί το θυσιαστήριο το επισκιάζουν, όπως είπε ο Παύλος, τα Χερουβίμ. Ενώ την πολυύμνητη δεν την επισκιάζουν απλώς τα Χερουβίμ ή κάτι σπουδαιότερο από αυτά, αλλά ο ίδιος εκείνος, τον οποίο υπηρετούν τα Χερουβίμ, η δύναμις του Υψίστου, όπως ανήγγειλε ο θειότατος Γαβριήλ.

Εξ άλλου η θυσία είναι αγιώτερη από το ιερό, γιατί αυτή ακριβώς το κάνει ιερό. Το

χρίσμα του αίματος είναι εκείνο που το αγιάζει. Αλλά η μακαρία Παρθένος τόσο πολύ είναι αγιώτερη από οποιαδήποτε άλλη θυσία, ώστε να μην μπορέ κανείς ούτε να περιγράψει τη διαφορά.

Γιατί το αίμα της καινούργιας αυτής θυσίας δεν το δέχθηκε απλώς το θυσιαστήριο ούτε το κατέφαγε η φωτιά, αλλά το πήρε πάνω του ο ίδιος ο Θεός και το φόρεσε σαν «ιμάτιον σωτηρίου και χιτώνα ευφροσύνης», ξαναχαρίζοντάς το στους ανθρώπους σαν όπλο εναντίον κάθε κάκου και κάθε πόνου.

Και δεν ντράπηκε γι' αυτή την περιβολή, αλλά την ονομάζει αντίθετα δόξα και βασιλεία του.

Και σωστά, γιατί όταν φορώντας αυτό το «ιμάτιο» πήρε μέρος στη ζωή των ανθρώπων, λέγει η Γραφή ότι «έφθασε στη γη η βασιλεία των ουρανών».

Γι' αυτή τη βασιλική ενδυμασία ρωτούσαν οι Άγγελοι το Σωτήρα: «γιατί είναι κόκκινη η στολή σου;» Κι αυτή τη βασιλεία «ο Κύριος εβασίλευσε», σύμφωνα μ' αυτό που λέει η Γραφή.

Αυτή τη δύναμη κι αυτή τη δόξα φόρεσε. Μ' αυτήν ακριβώς την περιβολή και μ' αυτή τη ζώνη νίκησε το Διάβολο, άρπαξε από τα χέρια του κι ελευθέρωσε τους δεμένους, αλυσοδένοντας τον ίδιο. Κι έγινε σ' εμάς τους σωσμένους η σάρκα του Σωτήρα «δύναμις Θεού», όπως γράφει ο Παύλος.

Ω πόσο πρωτοφανή και υπέροχα είναι αυτά τα μυστήρια!

Πόσο θαυμαστή αυτή η δικαιοσύνη!

Ω μεγαλείο ψυχής, που με τέτοια αγνότητα στόλισε το σώμα της!

Ω σώμα που ξεπερνώντας τη φύση του τόσο πολύ υψώθηκε μαζί με την ψυχή!

Ω φως λαμπρό που καταύγασε εκείνο το νου!

«Τι να πω και τι να διαλαλήσω»; ρωτάει έκπληκτος ο προφήτης. Το Θεό, που κανένας ποτέ δεν περιέλαβε τόπος, που η κτίση όλη, κι αν ακόμα γίνη μύριες φορές μεγαλύτερη, δεν τον χωρεί, Αυτόν τον περιέβαλε με το αίμα της η Παρθένος.

Κι όχι απλώς τον περιέβαλε, αλλά του ύφανε με το αίμα της τέτοιο χιτώνα, που από κάθε άποψη να ταιριάζει στο βασιλιά. Αν και βέβαια δεν ενώθηκε ο Θεός με την ανθρώπινη σάρκα απλώς όσο το σώμα ενώνεται με το ένδυμα ούτε η ανθρώπινη φύση έλαβε μέρος στη θεία ακτίνα όσο η στολή στη βασιλική ευτυχία.

Αλλά τόσο μόνο επιτρέπεται να ονομάσουμε το μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Σωτήρα περιβολή και ενδυμασία, όσο χρειάζεται για να εκφρασθή ότι δεν έχει γίνει σύγχυση ανάμεσα στις δύο φύσεις, αλλά ότι η κάθε μια μένει ακέραιη και

διατηρεί όλα τα ιδιώματά της.

Ενώ σ' ό,τι αφορά τα υπόλοιπα, τόσο πολύ ξεπερνά η πραγματικότητα αυτή την εικόνα, όσο η τελεία ένωση την πλήρη διαίρεση. Γιατί αυτή η ένωση ούτε μπορεί να γίνη παράδειγμα σε τίποτε άλλο ούτε από κανένα άλλο παράδειγμα μπορεί να εκφρασθή.

Αλλά είναι μια ένωση μοναδική, πρωτοφανής και ανεπανάληπτη.

Γιατί το αίμα της μακαρίας έγινε αίμα Θεού -πώς να το εκφράσω;- και, συμμετέχοντας τόσο στενά σε καθετί που Αυτός είχε, αναδείχθηκε ομότιμο και ομόθρονο και ομόθεο με τη θεία φύση.

Σε τέτοιο ύψος αγιότητος έφθασε η Παρθένος, τόσο η αρετή της ξεπερνά κάθε ανθρώπινο νου!

Συνεχίζεται

Από την έκδοση [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.